

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznaniila (inserati) se sprejemajo in velja trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 129.

V Ljubljani, v sredo 8. junija 1892.

Letnik XX.

Hrvatsko-slovenski klub.

Nekateri listi so te dni razširili vest, da se je v državnem zboru osnoval hrvatsko-slovenski klub, kateremu so pristopili dalmatinski poslanci Biankini, Dapar, Perić, isterska poslanca dr. Laginja in Spinčič ter slovenski poslanec dr. Gregorec. Zagrebški „Obzor“ je ta novi klub z veseljem pozdravil. „V istini — piše ta list — hrvatsko-slovenski klub ne šteje v svojem krilu ni vseh hrvatskih, ni vseh slovenskih zastopnikov. Od slovenskih poslancev je eden sam, od hrvatskih jih je pet, torej več nego jih ostaje v klubu, kateremu je na čelu grof Hohenwart. No, tudi ko bi število članov novega kluba bilo manjše, to ne bi še odločevalo. Najteže je začeti, a s tem klubom se je vendar začelo. . . Hrvatski in slovenski zastopniki, kateri mislijo, da služiti politiki grofa Taaffe-a ne znači služiti narodnim pravicam in interesom, imajo sedaj središče, okolu katerega se jim treba združiti. Hrvati in Slovenci so se z novim klubom odcepili od „tutele“ takozvanih konservativcev in grofa Hohenwarta; odcepili so se od politike, katerej jedina svrha je, vzdržavati politiko grofa Taaffe-a, bodisi, kakoršna-koli(?)“

„Obzor“ dalje dokazuje, da se je grof Taaffe približal levici in grof Hohenwart s svojimi tovariši proti svoji volji požrtovalno podpira to evolucijo do gotove meje, to pa zato, da obdrži grofa Taaffe-a. Poljaki so z vsako vladjo proti koncesijam, da vzdržijo svojo hegemonijo nad Rusini. Ostali Slovani pa so pokazali slovansko naravo, namreč neodločnost in prijenljivost. Najprvo je proti temu reagiral češki narod, mesta Staročehov so zavzeli Mladočehi, Hrvati in Slovenci so bili prepuščeni grofu Hohenwartu. Biankini pa je krenil novo pot, razvil za-

stavo hrvatskega prava, s tovariši svojimi zapustil Hohenwarta ter stopil v opozicijo, kjer je danes mesto Slovanom. Tako zagrebški list.

Mi se, kakor smo že večkrat naglašali, ne strinjamo s to politiko, marveč smo jej odločni nasprotniki, kajti v tem oziru računamo z dejanskimi razmerami, a ne z idejmi, ki so nedosežni brez velikih katastrof, katerih pa si kot Slovenci in Avstrijci ne moremo želeli.

Istina je, da je danes vse naperjeno proti Slovanstvu, da nemška levica dobiva vedno več veljave in da bi se vsi Slovani morali združiti proti nemškemu pritisku itd. Vprašamo pa, ali je v sedanjih razmerah ta pot prava, katero nam je pokazal gosp. Biankini s svojimi tovariši? Torej opozicija z Mladočehi? Z drugimi besedami: zapustimo svoje postojanke, na katerih smo odbijali sovražnika, prepustimo jih sovražniku, ločimo se od dosedanjih svojih zaveznikov, nemških konservativcev, ki so bili ves čas ustavnega življenja naši zvesti sobojevniki, odbijemo od sebe vse federalistiške elemente ter sami v družbi z Mladočehi nastopimo pot ofenzive, iz nova pričnimo napadati trdnjave, katere smo iz same svojeglavnosti in trme zapustili. Ne, ta pot nas ne dovede do cilja, temveč pripelje nazaj v ono dobo, ko smo pričeli boj za svoj obstanek, vsi vspehi dosedanjega dela bili bi zopet uničeni. Naše moči bile bi še slabše, pot težavnejša, ker bi bili osamljeni, zgubili bi one zaveznike, ki so nam doslej vedno na strani.

Mladočehi so začeli brezpogojno opozicijo, v taki opoziciji za vsako ceno stati bi morali tudi naši poslanci. Ali pa bi taka opozicija rodila kaj sadu, ali bi imeli vsi naporji še tako hrabre čete v boju kaj vspeha? Da, uspeh bil bi le ta, da bi nemški levici odstranili zadnjo oviro do neomeje-

nega gospodstva, da bi jej sami potisnili v roko orožje, s katerim bi nas pobijala. Mi vidimo, koliko se trudi nemška levica, da bi dobila svoj prejšnji vpliv v Bukovini, na Kranjskem in Češkem. Ves boj za osebe je v tesni zvezi z bojem Nemcev z nemškimi narodi. A v tem boju se vlada grofa Taaffeja upira nakanam nemško-liberalnih vodij. Če pa zgubi zadnjo zaslonbo, mora se udati in mi pridemo le z dežja pod kap.

Položaj je nejasen, stališče naših poslancev od dné do dné težavnejše, a sedaj velja, da vstrajajo tako dolgo, dokler se stvari ne pojasné in dokler nismo prisiljeni, v opoziciji braniti svoje pravice.

Zanimivo je, kar piše dunajski „Vaterland“ o hrvatsko-slovenskem klubu: „Ta klub obstaja že dlje časa. Imenovani poslanci že od začetka zasedanja niso nikdar prikrivali svojih simpatij za Mladočeha. Če se bodo formalno konstituirali kot klub in naslonili na Mladočeha, to ne bode premenilo dejanskih razmer. Tudi na drugi strani se vsled tega ne bode nič premenilo, osnivanje tega društva bi le potrdilo faktum, da so se definitivno izjalovili vsi poskusi, pridobiti za ta novi klub tudi ostale slovenske in hrvatske poslance, oziroma prisiliti jih, da izstopijo iz starega kluba. Da se je osnoval nov klub, o tem ne dvomimo, to ravno nam daje povod, da zapišemo opazko. Izmed šestih članov novega kluba je večina duhovskega stanu, namreč: Bianchini, Gregorec, Perić in Spinčič. Da Mladočehi tudi na duhovnike vplivajo s toliko privlačno silo, to je vsekakor jedna največjih naših kuriozitet. Nas bi le veselilo, ko bi se Mladočehi vsled te zveze z novim, večinoma klerikalnim klubom nekoliko približali klerikalizmu, katerega sicer tako sovražijo.“

LISTEK

Nesreča v pribramskem rudniku.

Prizori pri reševanju so jako glnjivi in srčnost mož, ki se reševanja udeležé, je, kakor se je izjavil grof Taaffe sam, čudapolna. Tako se je odločil na pr. neki Steffan, da se bo spustil z rudokopi Ludlerjem, Kvapilom, Duškom in Tomaškom v najglobljejši hodnike (Stollen) jame ali rova sv. Vojteha, da bi ondi mrliča iskali. Junaški možje so prišli do 30. hodnika, v globino 1030 metrov. Kvapil, Dušek in Tomašek so našli hitro trupla rudokopov Milca, Duchona, Hrubca in Malega, in so jih v voziček naložili, pa komaj to storé, spoznajo z grozo, da sta Steffan in delavec Ludler zginila. V strahu za oba spustijo se v globočino, iščejo, ali vse zastonj. Prepričani, da se jim je nesreča pripetila in da bodo tudi svoje življenje sami končali, ako v dimu in škodljivem plinu še dalje časa ostanejo, so dali znamenje s zvončkom in so bili precej na površju. Gori stoječi rudokopi in občinstvo, vsi so se ustrašili, ko niso videli Steffana. Ko so trupla zložili iz voza, so šli drugi delavci v rov, da bi zgubljene poiskali. Našli so oba v največji globočini 30. hodnika — na pol mrtva. Zašla sta bila v kraje, ki so bili napolnjeni s strupenim plinom; ko sta spoznala nevarnost, sta se vrnila nazaj k vhodu do hodnika, pa vozička nista več našla. Predno se je le-ta doli

spustil, sta bila že omamljena. Ko so jih ven potegnili, posrečilo se je ljudem jih zdramiti čez dolgo časa, ali še nekaj ur je trajalo, predno sta popolnoma k zavesti prišla. Utrujena sta bila, kakor bi prišla iz groba. Steffan se je preje popolnoma zavedel, kakor Ludler, tako da je grofu Falkenhaynu na njegovo vprašanje mogel odgovarjati, Ludler pa ni mogel izreči besede.

Oni ljudje, ki so se iz jam vrnili, so pripovedovali, da so za plankami celi kupi mrličev in vse polno kosti, črepij, nog in rok.

Čudna so bila trupla ubogih. Večina jih je imela črne obraze, kakor oglje, roke in noge zvite, obleko raztrgano. Jedno truplo so potegnili ven, ki je bilo grozno napeto; neki rudokop je umrl klečeč, roke je imel sklenjene k molitvi, drugi je umrl sedeč, z rokama je kolena objemal, zopet drugega so našli stoječega, v rokah je držal svetilko.

V eni skupini so si hoteli pomagati ven s plezanjem; druga četa je umrla med delom; tretja med veselim pogovorom; našli so jih z nasmeljavem na ustih. Sploh je jasno, da jih je veliko nagloma umrlo.

V Příbramu, 2. junija.

Na pokopališče nosijo trupla rajnkih. Koliko joka se tukaj sliši! Neki rudokop, vdovec, je zapustil 11 sirot. Sploh večina ponesrečenih so bili oženjeni. Žene čakajo pri vseh v rove, lomijo roke, oči imajo rudeče od plakanja. Otroci stojé pri

materah in najmlajši se igrajo, ker ne razumejo in ne spoznajo grozne nesreče.

Okoli 6. ure zvečer je zopet zvonček pri rovu Franca Jožefa in sicer 21krat dal znamenje, da se nahaja eden na 21. hodniku. Precej se oglasijo junaki, da rešijo tovariša. Ko pridejo doli, ne najdejo ničesar. Zvonenje se ponavlja, spustijo „šalo“ in izvelejo 7 mrličev; pri tretjem zvonenju so izvlekli rešitelje same, omamljene.

V rovu sv. Vojteha so prišli do 25. hodnika, od koder so potegnili v kratkem 4 mrliča ven. Ta zadnji je bil voznik, ki je vozil vozičke do vlačila. Revez je imel zviti roki, oči so bile steklene, usta polna krvave pene.

Čuje se, da bodo pustili Marijanski rov popolnoma zgoreti.

O začetku ognja se sploh pripoveduje, da je zažgala hudobna roka. Bog daj, da bi se hudobnež dobil in se spoznalo, zakaj, iz kakega namena je zažgal. Mislijo, da bodo trupla v rovih segnala vsled gorkote.

V Příbramu, 2. junija zvečer.

Zraven vhoda iz rova sv. Vojteha je kraj, v katerem odbijajo rudo od kamnja. V tem kraju je bilo 10 mrličev.

V Marijanski rov so napeljali cevi, skozi katere ženejo v rov paro, da bi notri preprih nastal.

Na kopališču so mrliča umivali in jih potem pokopali. (Smrad od gnilobe in karbolne kisline se čuti daleč.) Popoldne je bil skupni pogreb, kate-

Vravnava valute.

Z Dunaja, 1. junija.

III.

Da pa se vedna menjava ali celó popolno ponehanje ažijskega denarja, mora se vrediti razmerje med našim denarjem in zlatim denarjem, kakoršnega ima inozemstvo. Za to pa je sedaj pravi čas, ker deloma je sedanja ažija dovolj ugodna, deloma pa, ker so razmere med državami take, da smem upati na mir. Ko bi odlašali z uredbo ali vravnavo naše denarne vrednote, da bi ažija padla, ne mogli bi brez velikanskih posledic misliti na vravnavo.

V teku poslednjih let bil je naš avstrijski goldinar vreden 1 zlato marko in 70 vinarjev, oziroma 2 franka in 10 centezimov. To vrednotno razmerje bode se sedaj zagotovilo, to pa je osobito za naše pridelovalce, poljedelce in obrtnike velike važnosti, ker s tem se naši produkciji za bodočnost zagotovi korist sedanje nje koristne ažijske.

S tem pa, da se sedanja ažija zagotovi, pa ne bodo nastopile nobene nove premembe ni v razmerju med upnikom in dolžnikom, ni med pridelovalcem in konsumentom, ni v cenah živil sploh. Zabranjena bo le nevarnost, kakoršna bi zadela naše pridelovalce, ko bi ažija padla ali celó zginila, s tem pa tudi zabranjena vedna menjava ažijske, kar je osobito pridelovalcem bilo vedno v veliko zadrego. Ni se tedaj bati nikakih posebnih novostij ali zmešnjav, pri nas v Avstriji se učinki te denarne vravnave celó ne bodo znatno poznale.

Zagovorniki, da naj ostane vse pri starem, hočejo med drugim, da naj država dá prostost kovanja srebrnega denarja ter naj svoje upnike v srebru plača.

Ne dá se tajiti, da to načelo ni napačno osobito za dolžnika, in naša država je pač zelo velik dolžnik. Toda stršanski krik bi naši državni upniki zagubili, ker silno bi bili oškodovani. Zato se mora zbrati srednja pot, po kateri se v prvi vrsti ozira na interes dolžnika in v drugi vrsti tudi na upnika.

Drugi zopet pravijo, zakaj pa državna vlada ne dá tiskati državnih bankovcev? Ako ažija zelo pade, naj država naglo zaukaže natisniti več milijonov državnih novih bankovcev in za te nakupi rente; ako pa bi ažija preveč naraščala, naj državna vlada prodá rento in bankovce zadržuje. Za mirovne čase bi se kaj takega še dalo izvesti, ne sme se pa zamolčati, da bi država svojo rento navadno drago morala zopet plačevati, oziroma prodajati, ker pri naraščajoči ažiji so kurzi rente navadno nizki. Ko bi pa nastopili nevarni vojskinci slučajji, bati bi se nam bilo groznega poloma.

V vojskinem času navadno državni kredit že itak pada in ažija raste. Ali naj v takem času država rento prodaja, da kurze še bolj ugonobi?

Ce torej ne moremo z bankovci utrditi ažijske, ne preostaje nam drugega, da sprejmemo tudi mi denarno vrednoto drugih držav, osobito onih, v koje

mi pošiljamo naše pridelke. Skoro vsa Evropa računi v zlatu. Ako hočemo torej doseči trdno podlago, moramo tudi mi vpeljati zlato vrednoto. Po predlogu vladnega načrta torej ima veljati oziroma ugotoviti se vrednota za bodočnost tako, da bo naš goldinar toliko veljal, kakor 1 zlata marka in 70 vinarjev, oziroma 2 franka in 10 centez. To je dejansko naš današnji, oziroma danes veljavni avstrijski goldinar in tak naj bi tudi za prihodnje ostal.

So tudi taki, ki zahtevajo, da bi ostali pri sedanji srebrni vrednoti. Pa tudi to je skoro nemogoče, če pomislimo, da bi nam s srebrom nič ne bilo pomagano v dosegu stalnosti v naši denarni vrednoti.

Srebra se vedno več izdeluje, njega vrednost je proti zlatu več kakor za tretjino padla in pričela se je s srebrom izredno velika spekulacija, kar je tudi imelo za posledico, da se je vrednost srebra grozno premajevala. V letu 1890 je bila razlika v vrednosti za 20 celih odstotkov. Taka kovina je torej malo sposobna za pravo trdno in zanesljivo podlago denarni vrednoti. Da bi se pa k srebrni vrednoti zopet vrnil, je tudi še iz drugega vzroka skoro neizpeljivo. Vrednost našega avstrijskega papirnatega goldinarja in seveda tudi našega srebernega goldinarja, ki mora veljati enako kakor naš papirnati, se menjava, kakor raste ali pada vrednost srebra, zato je celó za 20%, to je 20 krajcarjev manj vreden, kakor pa srebro v srebernem goldinarju. Ko bi se torej vrnil k srebrni denarni vrednosti, bilo bi to toliko, kakor da se naša denarna vrednota zniža za več kakor 20%. To bi bila poravnava v konkurzu z 80%, proti taki poravnavi kričali bi vsi oni, ki imajo denar, pa posledica bi bila tudi draginja in grozna zmešnjava.

Skušal sem s kratkimi potezami pojasniti celo stvar. Kdor bolje zna, naj se oglasi, ker izrekel sem že, da je to eno najtežavnih vprašanj, in zato pa, da se pravo v blagor ljudstva doseže, treba treznega preudarka.

V prihodnjem članku bom objavil načela, kakoršna je v generalni debati v zbornici zagovarjal češki veleposestnik baron Leonardi, mož vnet zagovornik kmetovalcev, ki živi med kmetiskim narodom in je sam vnet kmetovalec. Ker se bo celó to vprašanje v valutnem odseku, ki že v sredo po Binkoštih zopet prične svoje delo, nadrobno razpravljalo, bom kot član tega odseka skrbno zasledoval vsa posvetovanja in ako Vam drago, tudi „Slovenec“ sporočal. Pred koncem junija pač ne bo končano posvetovanje o uravnavi valute, katere naj bi se izvršila v korist delujočih stanov, kmetijskega in obrtniškega!

—6.

Politični pregled.

V Ljubljani, 8. junija.

Notranje dežele.

Moravsko. V ponedeljek je bil v Brnu mladočeški shod, na katerem so se posvetovali o organi-

Iz Bohutina, vasi blizu Přibrama se je rešil rudokop, ki se je plazil skozi najglobljejši hodnik v rovu Marijanskem. 90 ur je bil brez jedi in pijače v smrtni nevarnosti. Ko je ven prišel je vsled groze znorel.

Iz rova sv. Vojteha so izvlekli trupla bratov Václava in Jožefa Melicharja iz Přibrama. Oba sta bila sklenjena. Václav Melichar bi se bil lahko rešil, rešiti je pa hotel tudi svojega brata Jožefa in v tem ga je smrt zadela.

V sredi rova so našli truplo Jožefa Kaše, pisal je zadnjo oporoko. Naslov je bil na ženo in vsebina je bila: „Draga, ljubljena žena. — Z Bogom — plačaj 90 gld. in p . . .“

Neko dekle je čakalo tri dni in tri noči očeta. Ko so ga na vozičku peljali, je padlo nanj in ga hotelo odnesti.

Škoda je velikanska, nad 2 milijona gld. Vsaka vdova bo dobila 8 gl. na mesec, vsaka sirota 2 gl. in mesečno plačilo; rudokopi, dokler ne bodo mogli delati, vsak 70 kr. na dan. Škode ne bode nosila samo država, ampak tudi 38 podjetnikov. Rovov je 16 in sicer: sv. Vojteha, sv. Ane, Marijanski, Franca Jožefa, kjer se je nesreča zgodila; dalje sv. Prokopa, Svetogorski, Lillov, „na Květné“, Sáděcky, Strachowsky, Kosičinsky, Štefanov, Augustov, Rimbaba in cesarjeviča Rudolfa. Prvih pet je neslo dobiček, drugi so delali z deficitom.

začiji mladočeške stranke na Moravskem. Pričakovali bi bili, da bodo zbrani Mladočeši se izjavili, kako pot mislijo nastopiti, da dosežejo uresničenje češkega državnega prava. Ali tej stvari so se skrbno izogibali. Prav pridno so pa zabavljali proti Staročehom, ki pobirajo le mrvice, ki padajo od vladne mize. Naposled so izvolili odbor, ki ima dovršiti organizacijo. V ta odbor so pa izvolili tudi Staročeha Tučka, katerega so menda hoteli celó za načelnika. Ta pa nekda o tem noče ničesa slišati.

Hrvatsko. Kakor piše „Agramer Zeitung“, je voljenh 7 pravašev (jeden dvakrat voljen), 2 samostojna Srba, 1 dirjak, 77 pa vladnih pristašev. Po veri je 58 poslancev katoliške vere, 27 pravoslavne in 1 žid. Po pokliu je 1 minister, 12 duhovnikov, 8 uradnikov, 5 vseučilišnih profesorjev, 18 odvetnikov, 22 posestnikov, 2 upokojena častnika, 2 župana, 2 lekarničarja, 2 inženjerja, 4 časniki, po jeden zdravnik, gozdar, veletržec in obrtnik.

Ogersko. Te dni se praznuje v Budimpešti petindvajsetletnica obnovenja ogerske države. Madžari slavijo to petindvajsetletnico z velikim veseljem, kar je čisto naravno. Manj veseli so pa pri tej priliki drugi ogerski narodi. Zanje je bilo poslednjih petindvajset let doba bridkih skušenj in neizpoljenih nad. Nadejamo se, da se razmere tudi za ogerske Slovence zboljšajo, da se bodo mogli bolj veseliti petdesetletnice.

Vnanje države.

Trodržavna zveza. Dosedaj se je občno mislilo, da se je Italija zavezala, da pošlje Avstriji in Nemčiji v vojni kako gotovo število vojakov na pomoč. Povodom poslednje ministerske krize v Italiji se je pa pojasnilo, da Italija ni prevzela druge zaveznosti, da se baš v takih trenutkih s sovražnikom ne bode zvezala. Kakor se pa dá iz italijanskih glasil posneti, dali si pa bodo Italijani tudi take usluge dobro plačati. Iz povedanega je pač vidno, da zveza z Italijo nema toliko vrednosti, nego se je s prva mislilo. Tem manjše vrednosti je pa, ker se na italijansko zvestobo ni dosti zanašati. Vlade se hitro menjajo. Sedanja je sicer še za trodržavno zvezo, ne vé se pa o prihodnji, če bode tudi za zvezo. Narod italijanski je po svoji večini proti trodržavni zvezi. Dobro bode, če bodo naši diplomati vse te okoliščine jemali v poštev.

Rumunija. Prestolonaslednik se je zaročil s princesinjo Marijo Edinburško. Rumunski listi se te zaroke jako veselijo, nadejajo se, da bode Anglija sedaj podpirala Rumunijo. Ruski listi so tudi na videz jako zadovoljni, ker je princesinja Marija nečakinja ruskega carja. V ruskih vladnih krogih pa neso posebno zadovoljni s to zaroko. Ž njo dobi Rumunija več veljave v Evropi. Rusi pa ne vidijo radi, če se balkanske države utrjujejo in razvijajo. Radi bi videli, da se pelagoma spoje z Rusijo, kavor se spajajo države v Angliji. Ko se Rusi v Aziji približajo kaki državi, kmalu je po njeni samostojnosti. Vlada dobi od Rusije kako penzijo, katero potem zapravlja navadno v Peterburgu. Ker pa bolgarski in rumunski vladar ne marata za tako osodo, pa nesta priljubljena v Peterburgu. Po ruskem ukusu so le taki knezi, kakor je Dadian mingrelski, ki je že zapravljal jedno kneževino, katerega bi bili radi vrnili Bolgarom. Rumunskemu kralju je že večkrat car pokazal svojo nenaklonjenost, zlasti lani ob njegovi petindvajsetletnici vladanja. Letos je poskušal preprečiti zaroko svoje nečakinje z rumunskim prestolonaslednikom, kar se mu pa ni posrečilo.

Nemčija in Rusija. Nemški listi ne pripisujejo posebnega pomena shodu nemškega cesarja in ruskega carja. „Köln. Ztg.“ naglašja, da se bode Nemčija še tudi nadalje trdo držala trodržavne zveze ali zaradi tega še nikakor ne bode nasprotnica Rusiji. V Franciji pa pač ne bodo posebno zadovoljni, da se car snide s cesarjem Viljemom. Le prejasno se iz tega vidi, da v Rusiji se še nikakor niso odločili Francije za vsako ceno podpirati proti Nemčiji. V Rusiji se še vedno niso odločili za nobeno stran, temveč se držé strogo politike svobodne roke.

Grška. Zbornica se je predvčeraj otvorila brez prestolnega govora, ker je kralj še v inozemstvu. V novi zbornici ima Trikupisova stranka veliko večino. Natančno razmerje se pa pokaže šele pri volitvi zborničnega predsednika po verifikaciji mandatorov. Za verifikacije volitev bode treba najmanj tri tedne, ker je mnogo nepravilnosti, in se zatorej ta mesec vlada še ne spremeni. Drugi mesec pa gotovo pride do ministerske krize in Trikupis prevzame zopet vlado.

Francija. Slavnosti v Nancy-ju so se vršile brez neredov. Po mestu visele so francoske, ruske in loterinske zastave. Da se je semtertje zabavljalo proti Nemcem, je razumljivo. Češki Sokoli bili so prijazno vsprejeti. Predsedniku Carnotu je škof Turinaz predstavil duhovščino, naglašajoč patrijotično mišljenje francoske duhovščine. Pripeljal se je iz Contrexévilla ruski veliki knez Konstantin, da je pozdravil predsednika republike. Zbrana telovadna društva so velikemu knezu pripravila veliko ovacijo. Ruska himna se je večkrat igrala in vselej jo je občinstvo demonstrativno pozdravljalo. Vsi nagovori in odgovori predsednika republike so bili sicer prijazni ali po večjem brez vsake politične barve.

Belgija. V nedeljo so volitve za zbornico. Ker ima sedanja zbornica premeniti ustavo, so ti

remu so bili pričujoči poljedelski minister, deželni predsednik, uradniki rudniški in sodnijski. Peveci so zapeli nagrobno pesem, ko so v jamo spustili 15 mrličev.

Kaj se je tukaj godilo! Pri enem grobu so žalovale 4 žene z majhnimi otroci. Pokopali so tri brate Koksteine, zakonske može, četrta žalujoča je bila sestra rajnkih.

V Přibramu, 3. junija.

Ob 3. uri popoldne so izvlekli trupla rudokopa Tomaža Zadražila; tako je bilo razmesarjeno, da ga je žena spoznala le po obleki. Reva je bila skoraj znorela.

V rovu sv. Ane niso mogli potegniti ven več ko tri mrličje. Rudokopi so se razdelili v dve vrsti. Eni so se doli spustili in vse ogledali, drugi pa so mrličje nakladali. Tako je bilo naznanjeno, da ležita dva v 22. hodniku. Precej se doli spustijo Kunz, Hlinovec in Bouška. Hlinovec in Bouška padeta v omedlevico. Kunz dá znamenje in ga ven potegnejo. Po druga dva gresta Aksamit in Dvořáček. Bouška in Hlinovec sta se s smrtjo borila. Dvořáček prime Hlinovca, naloži ga na voziček in v tem trenutku se zavé, začne zvoniti, in voziček se nižje spušča. Slednjič ga Dvořáček premaga, ker bi se bil voz spustil do dna, kjer je čakala vse gotova smrt. Aksamit dá pravi signal, voziček se vzdigne in vsi se rešijo. Dvořáček, Karas in Schneider gredo še po Bouška in ga najdejo. Peljati so ga morali v bolnišnico, ker je bil v nevarnosti.

volitve posebno važne. Pričakovati je, da zmagaajo konservativci, ker liberalci niso jedini. Vlada se boji neredov, in je zaradi tega poklicala zlasti v Bruselj mnogo vojakov. Agitacije so jako burne, posebno mej delavci je močno gibanje za občno volilno pravico. Največji nasprotniki občni volilni pravici so pa zmerni liberalci, kateri sploh ne marajo za nobeno razširjenje volilne pravice.

Zjednjene države. Tajnik za vnanje zadeve, Blaine, je dal svojo ostavko, katero je predsednik Harison tudi vsprejel. Ta ostavka se smatra za znamenje, da Blaine misli kandidirati za predsedništvo republike. S predsednikom Harisonom sta se že dolgo malo pisano gledala, ker se je že dolgo govorilo, da bi Blaine rad spodrinil Harisona. Blaine je pri več prilikah to že pokazal in je posebno povsod iskal popularnosti. To se je posebno videlo v znanem sporu s Chilom, kateri spor je bil prav za prav le on prouzročil, da pokaže, kako zna energično braniti državne koristi. Harison je tedaj vse dobro vedel in mu je zatorej delal razne ovire. Blaine ima sedaj 61 let in je že 33 let član kongresa. Pred osmimi leti je že bil kandidat za predsedništvo, ali tedaj je propal. Voljen je bil demokrat Cleveland. O Blainu je znano, da ni prijatelj Anglije.

Izvirni dopisi.

S Krasa, 4. junija. (Birmovanje na Krasu in marsikaj.) Z našega po vsem slovenskega Krasa v Primorju dobivate res preredke dopise za cenjenega „Slovenca“, akoravno ima tudi to mnogo naročnikov. Tudi se ne pogrša od časa do časa novostij, seveda večidel nevesele vsebine, ki se dogajajo po kršnem Krasu. Naš Kras bode postal zopet, ako se bo dosledno kot zdaj pogozdovalo, za dve do tri človeške rodove pravi kras vsemu Primorju, katero smatra „Irredenta“ za zaplato laškemu samogoltnemu čevlju, kar pa ne bo dal, dokler prebiva in straži Slovan ob Adriji in Soči! Kakor je trdo naše skalovje, tako trdo se držimo tudi mi slovenski Kraševci naših starih šeg in materinega jezika, mile slovenščine. Tudi nosijo vse občine na Krasu imevna slovenska imena, zato je prav prismuknena predrznost primorskih Lahonov njih nevalifikovana zahteva, češ, da Primorje spada še k Italiji, ker je spadalo že nekdanj k rimskemu cesarstvu!

Kaj pa mi je potisnilo pero v roko, utegne vprašati čitatelj po tem uvodu? Bila mi je dana ugodna prilika, da sem imel tudi jaz, Vaš stari dopisnik, srečo biti en dan dan v bližini mil. škofa tržaškega. Čeravno se vrši opravilo svete birmo po vsem katoliškem svetu z enakimi obredi, vendar se pritaknejo včasih kdaj pa kdaj še druge okoliščine, ki so pohvale ali graje vredne, da se zabeležijo v časniku — v spomin!

Slovensko verno ljudstvo pozdravlja navadno povsod apostolskega namestnika-škofa z velikim spoštovanjem in zunanjim razodevanjem svojega veselja. In tako se je sploh godilo tudi pri tem birmovanju po Krasu, katerega del spada pod tržaško škofijo; le v enej župniji so hoteli malo ponagajati*) s tem, da ne le niso kakor po navadi nobenega slavoloka napravili, niti majev postavili, ali zelenja in zastav, ampak so napravili celó javen ples na takšen slovesen dan, kar je javne graje vredno in sramotno za početnike in prouzročitelje. Zato so se tudi odpeljali mil. knezoškof mons. dr. Glavina takoj po dovršenem birmovanju v Trst, gotovo z globoko žalostjo v srečo, in to tem bolj, ker se je to godilo od strani slovenskih rojakov, katerim dotičnikom naj služi v sramoto na veke!

To je sad mladostovskega grajevrednega ščuvanja proti našim slovenskim škotom, ki so postavljeni vsled svojega posvečenja in potrjenja od svetega Duha in od sv. očeta papeža. Tudi ni neznano, kam pripelje slednjič preziranje cerkvene auctoritete; saj tega nas uči jasno tudi žalostna zgodovina, zlasti reformacije in ruskega razkola. Kori feje tistega ščuvanja imate v beli — a vsled tega precej otemneli — Ljubljani.

Pa vrnimo se zopet k zgorenjemu predmetu. Drugod po Krasu, n. pr. v Tomaju in v Avberju, jih je ljudstvo — menim tudi drugod, kjer pa nisem mogel biti pričujoč — z vso dolžno častjo in verno udanostjo, s postavljenjem slavolokov in razobešanjem zastav kaj ginljivo sprejemalo. Dne 30. maja so imeli sveto birmo v Avberju. Ne bom danes razlagal, odkod izpeljujejo nekateri hudomušni jezikoslovci-etimologi ime župnije in občine Auber-

v tomajski dekaniji, ker se je tudi nekaj takšnega neljubega dogodilo nekemu vozniku, da sem prišel nehoté tudi jaz na ono razlago, katere pa, kakor sem omenil, za zdaj še ne podam Vašim čitateljem. Hočem rajše pohvaliti vse tiste verne Auberce, ki so svojega apostolskega namestnika prav dostojno in vredno sprejeli tako pri dohodu, kakor pri odhodu v Povir!

Mil. knezoškof so po dovršenem izpraševanju iz krščanskega nauka, pri katerem so birmanci (50) precej dobro odgovarjali, imeli ginljiv nagovor na stariše birmancev, dajoč odgovor na svetoevangeljsko vprašanje: Kaj bo neki iz teh otrok? Tako poljudno so govorili, da je beseda vsem segala globoko v srce. Naj bi donášala tudi vreden sad, v kar pomozi Bog! Pri obedu je bilo sedem duhovnikov tomajske dekanije in pet iz sosedne goriške, ki so se prišli poklonit in pozdravit ljubeznjivega višjega pastirja. Prav ponižno in odkritosrčno so se pogovarjali s tistimi 12 duhovniki. Prav srečne smo se čutili, imeti v svoji sredi nekoliko ur ljubljene vladiko. Če tudi ne hodijo škofje tržaški po krvavih stopnjah svojega prednika in prvega tržaškega škofa in mučenika sv. Justa (v II. veku), vendar le čutijo tem hujše dušne bolečine, videč žalostne današnje razmere in razuzdano življenje premnogih kristijanov, zlasti po mestih, katerim radi slabe vzgoje in drugih činiteljev ni odpomoči, akoravno storé škofje vse, kar le morejo ter vedno trpijo, delajo in molijo prav po Jezusovem vzgledu. Saj v Trstu niso še varni življenja, kakor je znano iz dveh nedavnih dogodkov. Vsled tega pa, da jim poleg lahonskih irredentovcev grenijo še nekateri rojaki slovenski življenje, to ni le grdo, ampak vredno javne graje. Ako bi poslednji imeli kaj več občutka ter le nekoliko poznali težo apostolske butare, gotovo bi se nikdar ne mogli pridružiti od druge strani irredentovcem, da bi ogrenili itak zeló odgovorno apostolsko delovanje. Naj bi kaj takšnega, kar se je dogodilo na O., nikdar in nikjer več dogajalo, kajti zadevna občina se s takšnim obnašanjem sama obsoja in osramoti pred vsemi vernimi rojaki — Slovenci!

Ljudstvo se je o tej priliki spodbudno vèdlo; ne pa tako nekje drugod; prejšnji dan, ko so se peljali knezoškof skozi neko drugo občino, kakor mi je pravil moj dobri znanec, ki je bil tam sam pričujoč.

Kako prav ponižni so tržaški knezoškof, rojeni leta 1828 v Borštu, dve uri od Trsta, je razvideti tudi iz tega, ker ne le da so bili vsi pogovori pri obedu prav domači in izjemno slovenski, ampak vozili so se povsod le v enoprežnem polodprtem vozu, to je, z enim samim konjem, poleg svojega domačega tajnika msgr. P. Flega.

Bog naj enkrat obilno plati obilen trud, apostolsko delovanje in vse britkosti, katere morajo naš milostljivi knezoškof zaradi nas trpeti!

To voščil eden v imenu mnogih hvaležnih Kraševcev.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 8. junija.

(„Matica Slovenska“) vabi na XXVII. redni veliki zbor, ki bode v sredo, dné 22. junija, ob polu 5. uri popoldne v mestni dvorani. — Vrsta razpravam: 1. Predsednikov ogovor. 2. Račun o društvenem novnem gospodarstvu v dóbi od 1. januarja do 31. decembra 1891. leta. (Računski zaključki so gg. društvenikom v društveni pisarni na ogled in jim bodo pri velikem zboru tiskani na razpolaganje.) 3. Volitev treh računskih presojevalcev. (§ 9. društvenih pravil.) 4. Proračun za leto 1893. 5. Letno poročilo tajnikovo o odborovem delovanju v dóbi od 1. junija 1891. do 31. maja 1892. leta. 6. Dopolnilna volitev društvenih odbornikov. Po § 12. društvenih pravil imajo letos izstopiti iz odbora gg.: Bartel Anton, dr. Jarc Anton, Majceiger Ivan, Pieteršnik Maks, Senekovič Andrej, dr. Sket Jakob, Suklje Franc, Vilhar Ivan, Zupančič Vilibald in dr. Zupanec Jernej. Popolniti je vrh tega še ono mesto, ki je ostalo lani po odpovedi gospoda kanonika Flisa Ivana nepopolnjeno. — V odboru pa še ostanejo gg.: Dr. Detela Franc, dr. Dolenec Hinko, Grasselli Peter, dr. Gregorič Anton, Gregorič Simon, Hubad Franc, Kersnik Janko, Koblar Anton, Kržič Anton, dr. Lampe Fr., dr. Lesar Josip, Levec Franc, Marn Josip, Navratil Ivan, dr. Požar Lovro, Praprotnik Andrej, Rutar Simon, dr. Serbec Josip, dr. Staré Josip, Stegnar

Feliks, Svetec Luka, Subic Ivan, Šuman Josip, dr. Sust Ivan, dr. Tavčar Ivan, Tomšič Ivan, Vavrč Ivan, Wiesthaler Franc in Zupančič Anton. Vsaj 16 odbornikov mora po § 12. društvenih pravil navadno bivati v Ljubljani. Izstopivši smejo biti zopet voljeni. Pri volitvi odbornikov in pri volitvi treh računskih presojevalcev (3. točka dnevnega reda) se vtevajo tudi volilni listki taci družstvenikov, ki sicer niso mogli priti sami k zborovanju, ki so pa vendar volilne listke poslali odboru z lastnoročnim podpisom tako, da ni suma zaradi kake prevare. 7. Posamezni nasveti in predlogi. (Kdor želi v zmislu § 4. lit. a) društvenih pravil staviti kak nasvet, mora ga po § 2. lit. a) opravičnega reda predložiti odboru in storiti to vsaj do 18. junija 1892. leta, ako hoče, da pride v velikem zboru na razgovor.

(Doktorjem utriusque iuris) bil je binkoštno soboto, dné 4. junija, v Rimu promoviran naš rojak č. g. Andrej Karlin. Čestitamo!

(Za nadžupnika v Konjicah) je od ministerstva za bogočastje in pouk dne 13. maja bil predložen čast. gospod Jarnej Voh, dozda župnik pri Sv. Martinu blizu Celja. Imenovanec je širjemu občinstvu znan iz slovenske knjige; bodoči farniki njegovi pa ga poznajo že čez petnajst let, ker je v Konjicah služboval kot kapelan in provizor. Gospod nadžupnik bo novo službo nastopil, ako kaj ne pride vmes, na Telovo.

(Umrli) je včeraj čast. g. Ignacij Gregorič, župnik v Trsteniku, rojen 4. decembra 1835. Pogreb bode jutri. Naj v miru počiva!

(Gallusova dela.) Jutri v četrtek 9. t. m. izloženo bode nekaj del Gallus-ovih v pristnih tiskih od leta 1589 in 1596; istotako nekatere posamezne pesmi v sočasnih zbirkah. Slavno občinstvo, katero se zanima za te stvari, lahko si jih ogleda v redutni dvorani od 6. ure pa do koncerta.

(C. kr. ministerstvo za deželno brambo) naznanja, da bode pričetkom šolskega leta 1892/93 s 1. oktobrom v I. letnik c. kr. kadetske šole za deželno brambo na Dunaju vsprejetih 60 učencev. Natančno oznanilo z vsemi pogoji za vpriem in z obrazcem za prošnje je bilo objavljeno v 113. številu uradnega lista „Laibacher Zeitung“ z dné 18. maja t. l.

(Z Razdrtega) se nam piše: Binkoštni prazniki so privabili dokaj tujcev na Razdrto. Na predvečer binkoštnega ponedeljka je došlo do 80 Tržačanov; nekateri so šli na Nanos, drugi v Postojino. Tujei splošno pogrešajo telegrafiske postaje na Razdrtem. Škoda, da se ne napravi; koristila bi domačemu kraju, pa tudi okolici.

(Pri volitvi občinskega starašinstva) v Medvodah so bili izvoljeni včeraj: Zupanom Franc Svöljšak, p. d. Smolec s Svetja, svetovalci Anton Kuralt, p. d. Anžon z Zg. Senice, Janez Stare, p. d. Zajec z Spod. Senice, Franc Drešar, p. d. Jeras s Svetja, Jarnej Kavčič, p. d. Bojt iz Medvod.

(Okrajna konferencija) učiteljstva slovenskih in slovensko-nemških ljudskih šol ljubljanskih bode dné 30. junija 1892. leta ob 8. uri dopoldne v mestni dvorani. — Dnevni red: 1. Določitev predsednikovega namestnika in volitev dveh zapisnikarjev. 2. Opazke gosp. c. kr. okrajnega šolskega nadzornika prof. Frana Levca o nadzorovanih šolah. — 3. „Domožnanstvo v ljudski šoli s posebnim ozirom na razumevanje zemljevidov.“ — Predavanje gosp. c. kr. glavnega učitelja prof. Fr. Orožna. 4. „Risanje v ljudski šoli.“ — Predavanje gosp. mestnega učitelja Ant. Razingerja. 5. Izbor učnih knjig in beril za šolsko leto 1892/93. 6. Poročilo knjižničnega odbora o stanju in računu okrajne učiteljske knjižnice. 7. Nasveti o nakupu novih knjig za okrajno učiteljsko knjižnico. Dotične nasvete je najkasneje do 25. junija t. l. pismeno naznaniti knjižničnega odbora načelniku gosp. mestnemu učitelju Fr. Kokaljju. 8. Volitev treh članov knjižničnega odbora za leto 1892/93. 9. Volitev stalnega odbora za leto 1892/93. 10. Samostalni predlogi, katere je najpozneje do 25. junija t. l. pismeno zglasti pri stalnem odboru.

(Nesreče.) Dne 2. t. m. so pri vasi Sela Ferdinand Dorbic, Matija, Janez in Franc Eppich kopali pesek za železnico. Nenadoma se utrga podmol ter podsuje vse štiri. Dorbic in Matija Eppich nesta posebno ranjena, Janez Eppich je močno poškodovan, Franc Eppich pa je pod peskom mrtev obležal. — Dne 31. maja je šla Marija Lukančič iz Rovt v Podlipo, doma pa pustila v zibeli otroka samega. Ko se vrne, najde otroka na tleh mrtvega,

*) Tisti nagajivo pa naj vedó, da sramotijo le sebe in občino, v kateri se je ta grajevredna zabava — v dvojnem pomenu besede godila.

z vrh'co opleteno okolu vrata. — nedeljo dopoldne sta v Kranju pri streljanju s topi S. b. Tavčar in Janez Češnovar se močno ožgala s smodnikom po rokah in obrazu. — Dne 30. maja je osemletna Katarina Stavajna iz Nadanjega Sela pala v vodnjak ter utonila.

Telegrami.

Praga, 7. junija. Namestnik grof Thun je danes v spremstvu zdravstvenega referenta dr. Polza odpotoval v Píbram, da ondu ukreneta najboljše zdravstvene naredbe.

Budimpešta, 7. junija. Vzlic silnemu dežju je bila danes zvečer sijajna razsvetljava. Cesar se je v odprtem vozu peljal po ulicah in ogromna množica ga je povsod z nepopisnim veseljem pozdravljala. Iz vseh mest dežele se poroča o razsvetljavah. Danes zvečer je sijajna soareja pri grofu Szapary-ju.

Budimpešta, 8. junija. Primas Vaszary je daroval slovesno sv. mašo, katere so se udeležili cesar, dvor, diplomatje, ministri in mnogo deputacij; pela se je Lisztova maša. Primas je nagovoril cesarja ter naglašal izredne njegove čednosti in neomejeno zvestobo Ogrov.

Budimpešta, 8. junija. Opoldne je bil vsprejem deputacij. Na nagovor podpredsednika zbornice velikašev odgovoril je cesar, da ga veseli, da se je njegovo zaupanje v prirojene kreposti ogerskega naroda, zlasti ogerskih velikašev opravičilo, in da se je z velikim razvojem ogerske države povzdignila moč vse države. Cesar je naglašal, da so velikaši mnogo pripomogli k temu razvoju, in zahvalil se velikašem za udanost in zvestobo tudi v imenu kraljice, ki se slavnosti udeležiti ne more. Sledili so burni eljenklici.

Kiel, 7. junija. Cesarske ladije dospele so dopoldne pri jasnem nebu v vojno pristanišče. Bil je lep pogled. 25 v pristanišču zasidranih ladij je razobesilo zastave. Na nemških ladijah se je igrala ruska himna. Dopoldne sta vladarja drug drugega obiskala na ladijah. Pozdrav je bil prisrčen. Pri zajutreku sta vladarja drug drugega prijazno pozdravila. Zvečer je bil na gradu obed. Cesar Viljem napil je carju, car pa cesarju.

Kiel, 8. junija. Cesar Viljem je pri dineju napil ruskemu carju, ki se mu je zahvalil za vsprejem. Oba cesarja sta z redovi odlikovala oboje spremstvo. Car je sinoči ob polu 10. uri na ladiji „Polarstern“ zapustil Kiel, nemško brodovje mu je salutovalo.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		termometar v mm	toplotnema po Celsiusu			
7. u. jut.	734.9	16.6	sl. jzap.	oblačno	1.60	
7. u. pop.	734.9	12.6	sl. svzh	"	dež	
9. u. zveč.	734.4	13.4	"	"		

Srednja t-mpertura 12.2°, za 3.7° pod normalom

Zahvala.

Za tako obilno izkazano sočutje o bolezni in povodom smrti nepozabne soproge, oziroma matere, gospé

Marije Češnovar,

izrekamo podpisani prečast. duhovščini, darovateljem krasnih vencev, dalje spoštovanim pevcem katol. društva rokodelskih pomočnikov za ganljivo nagrobnico in udeležencem pogreba presrečno iskreno zahvalo.

V Ljubljani, dne 8. junija 1892.

284 1

Žalujoči ostali.

Velika zaloga

vsakovrstnega žita, sočivja, isterskega in kraškega brinja ter družih deželnih pridelkov je na prodaj po najnižjih cenah s točno in pošteno postrežbo pri

Ivan-u Knez-u

v Ljubljani (276) (8—2)

Marije Terezije cesta šte. 3.

Tuji.

6. junija.

Pri **Maliču**: Swoboda, inženir; Unterholzner, blagajnik; Kobelt, Engels, Rosenfeld, Stalzer, Gerniger, Kawan, Schiffler, Part, trgovci, z Dunaja. — Gangli; Kolenz, poštni asistent; Stofa, inženir; Unger, stavbeni pristav; Steiner, zasebnik, iz Trsta. — Smirič in Stuparič iz Malega Lušnja. — dr. Huter, zdravnik, iz Olomuca. — Simić iz Siska. — Gabrijan iz Vipave.

Pri **Stonu**: Werner; Herlich, Patzker, Mabber s soprogo z Dunaja. — Ledl in Homschak iz Celovca. — Mittendorfer iz Grada. — Mally z otroci, in rodbina Dovžan iz Tržiča. — Kovač s hčerjo iz Gottenjevasi.

Pri **Južnem kolodvoru**: Rami s soprogo, in Müller iz Velikoveca. — Mrak s soprogo iz Grada. — Ahčin iz Sušaka. — Hofbauer s Slov. Bistrice. — Tupolschek iz Šoštanja. — Hartman s soprogo z Reke.

Razprodaja

Pozor!

Gospo-

dinje

Pozor!

(29) 41

V prodajalnici
Andr. Druškoviča
v Ljubljani,

Mestni trg št. 9/10

dobiva se po najnižji ceni
najboljša modrobela posteklenjena ploščevinasta

kuhinjska posoda

Tu dobiva se tudi vsakovrstno hišno in kuhinjsko orodje po najnižji ceni. S tem ponuja se p. n. gospodinjam, prečast. duhovščini, gostilničarjem, predstojništvom bolnišnic itd. najboljše prilika svojo hišno in kuhinjsko orodje po ceni spopolniti ali pa si novo omisliti.

Cele kuhinjske oprave za neveste od gl. 15.— do gl. 200.—

Vnanja naročila izvrše se takoj.

Usojava si ponujati:

opeko z zarezo za streho I. vrste
(Strangfalzdachziegel), 1000 komadov 45 gl.,

opeko z zarezo za streho II. vrste
1000 komadov 33 gl.,

zraven spadajoče žlebake z zarezo po 20 kr. komad.

Za trpežnost jamčiva tri leta tako, da, kar bi se utegnilo razzebsti te opeke, jo nadomestiva z novo brezplačno.

Na zahtevanje sva pripravljena poslužiti z vzorci. Prodaja in zaloga je:

Konjušni trg št. 10 v Ljubljani.

(278) (8—2)

Knez & Supančič.

Dunajska borza.

Dne 8. junija.

Papirna renta 5%, 16% davka	95 gl. 75 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	95 " 40 "
Zlata renta 4%, davka prosta	112 " 75 "
Papirna renta 5%, davka prosta	100 " 85 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gl.	994 " — "
Kreditne akcijske, 160 gl.	320 " 25 "
London, 10 funtov stl.	119 " 40 "
Napoleonendor (20 fr.)	9 " 49 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 67 "
Nemških mark 100	58 " 52 1/2 "

Dne 7. junija.

Ogerska zlata renta 4%	110 gl. 65 kr.
Ogerska papirna renta 5%	100 " 65 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gl.	141 " — "
5% državne srečke l. 1860., 100 gl.	152 " 25 "
Državne srečke l. 1864., 100 gl.	182 " 75 "
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96 " 25 "
Zastavna pisma " " " 4 1/2 %	100 " 50 "
Kreditne srečke, 100 gl.	189 " — "
St. Genois srečke, 40 gl.	63 " — "

Ljubljanske srečke, 20 gl.	22 gl. 25 kr.
Avstr. rudačega križa srečke, 10 gl.	17 " 50 "
Rudolfove srečke, 10 gl.	23 " — "
Salmove srečke, 40 gl.	63 " — "
Windischgraezove srečke, 20 gl.	64 " 50 "
Akcijske anglo-avstrijske banke, 200 gl.	156 " — "
Akcijske Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v.	2895 " — "
Akcijske južne železnice, 200 gl. sr.	99 " 50 "
Papirni rubelj	1 " 25 1/2 "
Laških lir 100	46 " — "

MERCUR menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile šte. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nalaganje glavnice priporočamo:

4% gallijske propinacijske zadolžnice.
4 1/2% zastavna pisma peštanske ogerske komercialne banke.
4 1/2% komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

Državna dobrodelna loterija.

Žrebanje dne 23. junija.

Glavni dobitok 60.000 gl.

v 4% ogerskih zemljiščnodveznih obligacijah.

1 srečka gl. 2.—; 2 srečki le gl. 3.60; 5 srečk le gl. 9.—; 10 srečk le gl. 17.—.